

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duńi daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

— Sserbske njeđzelske łopjeno. —

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizischczerńi w Budyšchinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

1. njeđzela po šwjatej Trojizy.

1. Jana 4, 16—21.

Luby wěryjazy čitarjo! Spěwarjo a bašnikajo wschitkich čašow, wschitkich krajow, wschitkich ludow šu wjele spěwali a šanoschowali wo lubosći, mudri šu jejne byće wušlědžicž a wopišacž chzyl, a wschědnje šo wot čłowškich džěczi wjele powjeda a rěczi wo lubosći. Šako by žyly šwět polny był šwjateje lubosće! Šako by čłowškej wutrobje šamej wot šebje najbližšcha a najnusnišcha była! Ty wěšch a čujesh: runje nawopak je; šwět nima lubosće, njeđawa lubosće, mori lubosć! a čłowška wutroba je po Božim pišmje a po wschědnym nashonjenju „šla wot młodosće“, „psches měru šhrobła a jara bojašna“, „šakaška“ a taš dale, — ale niž šwjatniža šwjateje lubosće. Duž nuczi našche džěknišche šłowo Bože, šo nutrnje prašhecž dla žórła a daricžela a žohnowanja šwjateje lubosće. To požohnuj tebi a mi tón, kiž je šam lubosć!

Wo šwjatej lubosći.

Bóh je lubosć. Šo je Bóh tón Anješ wschedomžny, to dyrbi tebi, o čłowške džěcžo, prajicž tvoje widžaze wěčžo, tvoje šlyšchaze wucho, twój pschemyšlazu duch a rošom. Šo je Bóh wschedomudry, to móžesh a dyrbišch š tymi šamymi myšlemi a mozami špóšnacž; a jeho šwjatosć a prawdosć přěduje tebi wschědnje tvoje šwědomnje. Ale — Bóh je lubosć — to čzi žana čłowška mudrosć nješewi, to je Bóh šam nam šjewił a

š tym, niž jeno jenu wošebnosć, ale šwoje byće, šwoje žiwjenje, šam šo. Wyšozny a nižny, najmudrišchi na šwěcže šu to pytali psches dny a nožny, měžazy dolho, lěta dolho, psches žyłe žiwjenje a nješku jo namakali. W hnady-pólnej hodžinje je našch Anješ tole potajništvo šwjatemu Šanej a nam wotanknył a na našche žedženjapolne prašchenje „Anježe Božo, ščto a ščto šy ty wotmolwił: Ša šym — lubosć! Šdžeha? Šdyha je to nam šjewił? Niž w krašnosći abo wultnosći Božeje štwórbny, niž w naštróžaznych abo šwješelaznych podawšach a šudach šwětnych štawišnow, ale — w Bethlehemje a na Golgatha, w šwojim Ššynu, šotrehož je ša naš dal, w našchim Šbóžniku Šesufu, kiž rjeknje: Ščtož mje widži, widži Wótza. Wukń jo tež ty tam, čłowška wutroba, špóšnaj pschi žłobiku, wušnaj pod šchizom: Bóh je lubosć, mój Bóh je lubosć, a tehodla je wón tež mój měr, moje šbože, moje žiwjenje; tehodla je psches Šhryštuška mój Wócžez, šym psches Šesufka jeho džěcžo! Šalleluja! Bóh je lubosć! Lubosć! ja šo poddam čzi, chzu twój wostacž wobštajnje!

Bóh dawwa lubosć. Ššmy-li póšnali, šo Bóh šam, jeho byće, žiwjenje, haj, šbóžnosć je lubosć, dha šacžujemy hnudom we šłubokej wutrobje to šylne žedženje, šo by tole plomjo šwjateho bójškeho žiwjenja tež we naš šwěcžilo, tež w naš šo horilo, šo bychmy džěl měli tuteje bójškeje šbóžnosće w lubosći. Šotry pucž dha nastupišch? wo šotre durje chžesh dha šlapacž se šwojej proštwu! Šla šwětnych šchčezžach móžesh drje čžernje a wóšty hidy, šawišče a nješpšhecželnosće šchčipacž a hušto šlapacž po-

darmo wo sanfnjene, stwjerdnjene, symne a prósdne człowśke wutrobny, ale sčtož twoja wutroba fej požada, tebi śwět a ludžo dacž njemóža. Kač tež to! Jeno bohaty móže cze wobohacžicž se swojim bohatstwom. Sčto dha nětko nasche pola, hona, lufi a jahrody roššwětluje a wohrěwa, so so kóždicžke stwjelcžto blyšcžzi a scžopli? hnydom wotmolwišch, so to Bože klóncžto cžini. A wot koho wukhadža a pušcžzi so do twojeje cžemneje, symneje, khudeje wutrobny njebjeske śwětlo a bójske płomjo swjateje luboscze? Žórlo a dariczel tuteho najwysšichshego swjatkowneho dara je twój Bóh šam. Prošcžze a wam budže date! Jeno na naschej nješwěre a lénjosčzi je ležane, jeli khudži a hubjeni a we šmjercži wostanjemy. Nješcžze dha šwěrnny semšti nan swojim džecžom dobre dary, njedawa luba macžerka to najlěpsche, sčtož ma, swojim džecžatkam, šamo šwoje žiwjenje? Sčtykuj jeno šwěru šwojeje modletškej ruzy, prošč tola bjes pšcšestacža, wotankú wutrobu a dušchu a twoje šdychnječžto krašne wuššyšcženje namaša: Sčto fej wot wščitkich kublow žadam, hdyž khodžu tu pšcšes semšti kraj? We wěre horje k njeju hladam: Wi, Wótče, šwoju luboscž daj! Haj, šnježe, hnadu daj a luboscž wščitkim ludžom, so mēr a prawdosčž wšchudžom so rjenje kšchitaj.

Bóh žada wot naš luboscž. Tu pšchitajnu mamy my wot njeho! Bóh wot naš luboscž žada, wón je Bóh luboscžel! Lubujmy my jeho, dokež wón naš prjedy je lubował. Tole napominanje je ša kóždeho srosymliwe, tehodla rjeknje drje tež kóždy: Ša lubuju Boha. Ale šłowa njedošahaju, se šłowami šamymi njeje ničžo dopočasane. Na płodach a škutkach čže kóždy nan, kóžda macž šwoje džecžzi jako šwoje džecžzi pošnacž; a tež našch njebjeski Wótž a našch wyšokohwaleny šnješ Jesuš čže tyčch šwojich na škutkach, płodach, wopočasach luboscže pošnacž. Jeno na nětotre tajkich wopočasow dopomú so, luby bratsje, luba šotra! Šdy byšchtaj štaršchej šynej abo džowžy w zusbje krašne hnujaze listy pošne luboscže pišaloj, — a tole džecžzo je do rukow šaš a šaš njewošmje, je nječžita, abo na to lédma čžitane šłowo štaršchisheje luboscže so ženje njedopomni — by to luboscž, džakownoscž, šwěra byla?! A ty Bože džecžzo, na šwěcže, w zusbje, — a njebjeski list twojeho Boha, jeho Bože pišmo, twoja biblija? Kač šteji š tym? Ach, kač maška a šnadna je hušto našcha luboscž, hdyž na tón list Božeje luboscže a hnadu tak mačo kédžbujemy a hišcžze mjenje po nim cžinimy! Druhe wopočasmo! Šohož lubujesč, š tym dyrbišch rěcžecž, hušto, nutrnje, cžim hušcžišcho, cžim lěpje, a jeli jo džei njemóžesč, tebi něšcžto pobračuje, šy kaž hubjeny a khory. A našche rošrěcžowanje š Bohom w modlitwje! Ach, kač khwatne a njenutrne, kaž njetrjebawšche! a našch šnutškwonny wobkhad š Bohom, kiž dyrbjal byčž bjes pšcšestacža, šwjaty, hluboki, horliwy, ach kač braschny a šnadny je hušto, haj, druhdy žyle šaprahnje! Še to luboscž? Ale na něšcžto druhe dyrbi so po našchim šłowje Božim dopomnicž, na našchich bratrow, našchich bližšchich, džecžzi kaž ty a ja jeneho Boha a Wótza, štawy kaž ty a ja wěcžneje hlowny, šesom šhryšta. Šsnadž hnydom wotmolwišch: Nikoho njehidžu. Šomalku, luby cžłowjecže! Bohaty muž w džepnišchim scženju by tež na měscže wotmolwił: nje- hidžu Lazara! a tola, wón je jeho hidžil š tym, sčtož je jemu nječžinił a njewopočasal, sčtož je na nim škondžil! Šacž tale šamšna njeluboscž w našchim žiwjenju mēšta nima? Šacž ničtó njeje a njebudže, kiž mohł prajicž: To šy ty mi nječžinił! Šdyž pač hašle tole poškutnje pošna-

wamy, dha tež pošnajemy, so móžesč bratra, šotru, bližšcheho, šnateho, zuseho hidžicž š myšlemi wutrobny, š pošladanjom wócžka, se šłowom jashka a na druge wšchelake wšcšnje! O, kač nušne, so fej džepš a kóžde rano š nowa prajimy a šlubimy: Ša čžu šwojeho Boha lubowacž we šwojich bratrach a šotrach; ja čžu šwojeho bližšcheho, towašcha wěry blisko a daloko, wobohich pošhanow lubowacž šwojeho šesuša dla; so by tež mi junu hnadnje wotmolwił: To šy ty mi cžinił! Šsy ty, luboscž, porucžila, so so mamy lubowacž, daj, so morwa dušcha žywa we luboscži mohla štacž; so tež luboscž wot so damy a so kóždy wě, sčto šmy, so my jedny narod mamy a ša jenoh' štejimy.

Bóh žohnuje luboscž. To wopomúmy k dobremu škóncženju, my džecžzi hnadu Božeje. Sčtož w luboscži wostanje, tón wostanje we Božy a Bóh we nim. Šajke žohnowanje, šajka šbóžnosčž! Bóh w tebi, ty w Božy! To je žiwjenje a šbóžnosčž; a ta so njeminje a tu nješhubišch, dołhož w luboscži wostanjesč, haj, wona wostanje a pšchibjera a so pšchekrašnjuje do wěcžnosče. Nječch Bože klóncžto tebi so lubošnje šmēje, nječch wichory du a Bože njewjedra, pšcšes Božu luboscž, š kotrejž tebje lubuje, pšcšes šwjatu luboscž, š kotrejž jeho lubujesč w bratrach, šu a wostanu w tebi njebjeska hižom tudy. Ša to mašch telko wobšwědcženjom a šlubjenjom we Božim pišmje, š šesušoweho rta; ša to mašch telko dopočasow a šnamjenjom w štawišnach šnješowej wošady wot nanajštatšchich čžakow hacž do našchich dnjow; ša to mašch telko našhonjenjom we swojim šwonkwonnym a šnutškwonnym žiwjenju. Šžim wjazy luboscže, cžim wjazy mēra, wješela, možy, wěry, džakowanja, žiwjenja, šbóžnosče. To je hižom tu na šwěcže tak a na pučžu twojeho semškeho žiwjenja. To budže tež tak na šudnym dnju, po našchim Božim šłowje. Š dowěrenjom na Božu šmilnosčž tu khodžimy pošlednej hodžinje napšcšecžiwu, se šbóžnej nadžiju móžemy šwój bēh škóncžicž, hdyž wón šcžže, a šupimy pšched jeho woblicžo, so byčchmy jeho hnadu mšdu dostali: luboscž do wšcheje wěcžnosče, luboscž bjes wščitkich mješow, njewuššyšchanu, njewurjeknjenju, njewuměrenju. O rjany dnjo, o rjana sčtunda ty, hdy budžesč nastawacž? Ale jedny pučž wjedže tam, pučž luboscže we wěre šakorjenjeneje, pučž wěry, kotraž so w luboscži wopočasuje — pšcšes hnadu. O wěcžna luboscž, k temu pomhaj nam! O wěcžna luboscž, k temu wjedž naš tam!

Šamjen.

W. w N.

Bóh je luboscž!

1. Šana 4, 16.

Šłóš: Nječch Bohu džakuje —

Bóh šama luboscž je,
Pšcšes kotruž wšchitko mamy;
A hdyž we luboscži
Tež my tu wostawamy:
Bóh š nami, my pač š nim
Ššmy twjerdže šwjafani,
So žana šwětna móž
Maš wjazy nježčeli.

Bóh šwět je lubował,
Wón ša njón Ššyna poda,
So njebē šhubjeny,
Šso šbēhny hřěšna ščłoda;

Esyn pak we lubosczi
Dze sa kwet do kmjercze
A psches kwój kramowy kschiz
Zón heli wutorhije.

D w kajkich slivach nam
Nětk luboscž i njebia czecze!
Duž, człowšte wutrobny,
Esó Bohu wotewrjeicze!
Esam kwjaty Duch so tež
Do duschow niži nam
A pschemobrocza je
Esaj i kwójim bydlenjam.

Ach, njech my Sběžnika
Pšchez kwěrnje lubujemy;
Daj, jeho kschiza so
My twjerdže džeržecž chzemy.
D budže radošč to
Se kamej sběžnosczu,
Hdyž Wócžez, Esyn a Duch
We duschi i domom su!

Duž, kwjaty Ducho! wucz
Nas luboscž Zesufowu,
So we wutrobach my
Zu mamy wschědnje nowu;
A skóncžnje domjedž nas
Tam i wěcznej sběžnosczzi,
Hdyž nascha luboscž so
We tebi dopjelni!

K. A. Fiedlef.

Rhodženje sa Khrystuřom.

W seženju kwj. Jana 8, 12 mjenuje so tón knjes kwětko kwěta a napomina nas, so bčhmy sa jeho žiwjenjom a waschjemi rhodžili, jeli so chzemy wopravdže rořkwětleni a wot wscheje šleposczje wutrobny wumoženi bjež. Duž budž to nascha najwjetřcha staroscz, Khrystuřowe žiwjenje rořpominacz.

Khrystuřowa wuczba pschetrjechja wuczby wschěch kwjatyh, a schtož ma Božeho Ducha, tón to potajne mana namaka. Ale husto so stawa, so mnohy pschi wschěm wobštajnym šlyščenju ewangelija mačo kwjateho požadanja po nim sacžuwaju, dofelž Khrystuřoweho Ducha nimaju. Schtož chze tehodla tón prawy a dokonjany šlód Khrystuřowych šłowow mēcz, tón dyrbi so prózowacz, šwoje žyke žiwjenje Khrystuřowemu rune ščinič.

Š kajkim wužitkom je sa tebe wscho wurēcžowanje wo mnohich hlubokich wuczbach, n. psch. wo trojjenicžkim bōjstwie, nimasch-li ty ponižnoscz a šy i tym kwjatej Trojizy njespodobny? Saměrnje, wulke rēcže hiščže žaneho praweho a kwjateho muža nječinja, ale pobožne žiwjenje Božu luboscž a hnadu dobywa. Mi je lubšcho, so pokutu a rořkacže w šebi sacžuwam, hacž so mohł prajicž a wuložicž, schto rořkacže je. Mohł-li ty žyke piřmo a wschěch najmudriřchich ludži heřla i hlowny, schto by cži to pomhačo, jeli Božu luboscž a hnadu nimasch? Wschitko je knicžomne, šhiba Boha lubowacz a jemu šamemu šlužicž. To pak je najwyschšcha mudroscz, se šazpicžom kwěta so i Božemu kraleřtwu pschecžišczecž.

Kaž je knicžomne, šachodne bohatřtwo pytacž a na njo šwoju nadžiju štajecž, tak je tež knicžomne, sa cžescžemi a wyřkofim šlawom honicž. Tehorunja je knicžomnoscz, cželne lōschty lubowacz a sa tym štacž, dla cžehož šy pošdžišcho cžim hōrje khostany. Wlasnoscz

je, jeno na nēcžišche žiwjenje džiwacz a pschichodne njerwopomnicž. Knicžomnoscz je, šebi dołhe žiwjenje piščecž a pobožneho žiwjenja mačo jaicž mēcz. Wlasnoscz ma šo mjenowacz, šebi to wažicž, schtož so rucže pomine, a tam njechwatacz, hdyž wēczna šběžnoscz wostanje.

Spominaj husto na to hrōncžko (Prěd. Šal. 1,8): Woko šo došč njenahlada, a wucho šo došč njenapořlucha. Duž prózuj šo, šwoju wutrobu wot luboscže i widomnym wēzam wotwobrocžecž a ju njewidomnym pschiwobrocžowacz; pschetož kotsiž šwojim cželnym šmyřlam šlěduja, cži šebi šwědomnje womasaju a šo wo Božu hnadu pschinjeřu. F.

Pubicže kwójich njeřschecželow.

W južnej Afrizy bēřchtaj dwaj mužej w šwadže a njeřschecželřtwje se šobu žiwaj. Duž jedyn i njeju mačo holczatko w lēřu trjechi; bēřche to džecžo jeho njeřschecžela, kotrež bē šo psche daloko wot wōžneje hēty řdališo. Džiwne wjecženje muřowu wutrobu napjelni; wōn šapschija wbohe džecžo a jemu dwaj porščizitaj praweje rufi wotřěšny. Š cžertowřkej škōscžu wōn holczatko, psched bolosczu žalosczaze, domoj pošla, wolažy: „Nětko šym šo wjecžit, nětko šym šo wjecžit!“

Lēta šo minychu. Š mačeje holczki bēřche knjeřna naštača. Duž bližejše šo jedyn šhudny widomnje šradany, šchěrowošaty starž durjam jejneho nana a prošesche ju wo jēdž a picže. Wona jeho hnydom jako tamneho šurowza špōřna, kotryž bēřche jej dwaj porřtaj wotřěšnyř, bēžesche rucže do hēty, pschinjeře jemu w bohatej mēřje šhlēba a mlōka a pošdny šo i bokej šwojeho hoščja, kotryž da šebi wulžy derje škōdžicž. Šako bēřche wōn šwōj wobjed škōncžit, wona rubjeřchjeřu, i kotrymž šwoju prawizu hacž dotal pschitřntu džeržesche, špadnyč da a šbrařchenu rufu pošbēhnyřchji wuwōla: „Nětko šym šo ja wjecžit!“

Tōn muž bē prošty a bjeřrēcžny psched špodžiwanjom. Wōn tole waschje njerwopřchija, dofelž njewjedžišche, šo bēřche šo ta holczka mješ tym cžasom šchjeřčijanřtwu pschiwobrocžila a šrořym ššłowow kwjateho piřma i najhlubšchej duřchu šapschijača: „Šeli twōj njeřschecžel hlōdny, naschecž jeho; chze-li šo jemu picž, napowaj jeho; hdyž to cžiniřch, budžesch žehliwe wuhle na jeho hlownu nahromadžicž.“ F.

Evangelion mješ Ššłowjanami.

(Pořracžowanje.)

2. Južni Ššerbjo.

Bēřche to našmu lēta 1908, šo wořobny knjes se šerbškeho kraleřtwu ke mni šastupi. Wōn bēřche w Barlinje pobřł a chdyřche nēřchto wot Łužizy widžecž. Pořjedachmoř to a druge a pschitdžechmoř tež na wēru a nabožnoscz. Pořasach jemu, kak ewangelške pošnacže cžłowjeka šwobodneho cžini a w kōždym nastupanju poššbēhuje, kak ma wořebje tež mješ Ššłowjanami mača licžba ewangelškich wulki wuřnam; Školař, Šchafarik, Šalazky a druřy wjedniřy šu byli ewangelšny. Mōj hōjcz se šajimanjom pošluchasche a na pošledku prajesche: „To wšchitko je mi nowe, ale to šo mi řda prawe bječ, tež našch jenicžki a najwořebniřchi bařnit je do lutherškeje wēry pschestupit.“

Pošdžišcho mējach rař škladnoscz, dweju južnošerbškeju řchtudentow na šerbški kemřch do Šschelneho šobu wřacz. Šo kemřchu tōn jedyn prajesche: „To bēřche přēni řbēcž, šo šym na ewangelškim kemřchu był. Wř wřchaf přēdujecže jenož i Božeho šłowa.“ Šhōnich wot njeju, šo šo tam w prawošlawnej žřřtwi jenož pošrēdko přēduje, ale niř i Božeho šłowa, ale wo narodnyh a hořpōdarřkich prajšenjach. Na 60% luda njemože řani cžitacz ani piřacz.

Serbski narod ma pšes 7 millionow duschow, wón bydli ham i knjesom we Serbskej a Czornohórskej, dale pak pod rakusko-wuheriskim nadknjesstwom we Chorwatskej, Dalmatskej, Božniškej a Herzegowinje. We Serbskej a Czornohórskej je prawosławna zyrkej statna, nihto, kiž je we njej rodzeny, nješmē na druhu wěru pšestupic, džeczi i mēšchaneho mandželstwa dyrba šo we prawosławnej zyrkwi wozahnyč. Zujy pak, kiž šo w tamnymaj krajomaj šašydli, šmē po šwojej wěrje žiwj byč. Tehodla namafamy we hłownym mēšče Belhradze ewangelisku wošadu, kotraž pak njeje serbska, ale němsta. Wona nješteji we žanym šwištu i naschkej krajnej zyrkwji, ale je žhle šamostatna, doštawa pak wot serbskeho knježerstwa šajnu podpjeru ša šwoje potreby.

Saložena je wošada 1853 wot 34 mužow, mješ kotrymž běšče najwošobnišči statny radzićel Schafarik, rodzeny Šklowak.

Tamna zyrkwina rada pišče we šwjedžiskim pišnje k poštalētnemu jubileju šwojeje wošady: „W najwjetškej nušy pšče-

kotšiz chzedza Bože šlowo ludžom lube činicz. We jich šrijedžisnje je přenje ewangeliske serbske šopjeno nastalo (1911) pod mjenom „Na očajewaj,“ Špišar a wudawač je k. Friedrich Banzer w Beschče. — Nasch wobras pošajuje nam burškeho čłowjeka i tamnych štronow.

Něhdy je tež we tym ludu šibanje k šěpschemu pošnaczu Božeho šlowa bylo; ale to je šašo šašchlo. Mały šbytk je wostat i tym, šo šo w Dalmatskej katolska Boža mšcha w maczernej serbskej rēczi šwjeczi a niz we šacžanškej, kaž šo to hewak štawa. Šo šdaczu šo tež nětko šašo mješ wjednikami zyrkwje šadanje ša nowym duchom šbudzuje. Šakle pišchod šrótkim wupraji professor Božeho šlowa Šanicž i Belhrada, šo je jich ludej nowe wěru-wušnacze trjeba, kotrež je runje tak čžište wot romiškeho šamžowštwja, kaž wot brachow prawosławneje wěry.

Serbski narod je wjele šhwalby dobył we wojowanju pšče-čziwo Turkam, kotrež šu woni šami hižom pšchod 120 šetami šapocželi a šu nětko tak daloko, šo žana štopa jich šenje wjazy pod Turkowškim šknjesstwom njeje. Šročimy ša nich, šo by šo tež šhorhoj čžišteho ewangelija nad nimi šbēhala.

(Ššchichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Budyške poboczne Gustav-Abolšske towarštwjo šwjecžesche šwjatu Trojizu šwój šetny šwjedžer w Šakczach. Š wēže šhorhoje šmahujo pšchepošchachu na šwjedžer do lubeho Božeho doma. Zyrkej běšče i mejemi rjenje wupyšchena. Ššchēžel lubeho Božeho doma běšče 3 rjane wēžy šhotowak, jedny wysche šlētki i tym napišmom: „Šhwal, Šionje, šwojeho Šoha!“ jedny na Lutheromu poštawu i tym šlowom: „Šrawy budže po šwojej wěrje žiwj“ a ššēži wysche šastupnych duri i tym napominanjom: „Šudžče šmilni!“ Šoži dom běšče i rjanym i teppichami poškadženy, kotrež běčhu wošadni, dobrowólne dary šhromadžiwšči, ša šon šwjedžer woprowali. Na serbskim šwjedžerškim šemšchenu předomawšche knjes šarar Mróšak i Budyšchinka. W jadrinych, wutrobu hnujazyč ššlowach pošoži wón nutrym poššucharijam po pšchirunanju wo šhubjenym šrošču na wutrobu: „Wj pšchēželjo Gustav-Abolšskeho wustawa, runajče šo žonje w pšchirunanju wo šhubjenym šrošču! 1. Njch je wam žel nušy wērybratrow w rošpróšchenu; 2. Šhtajče jich wušowacž; 3. Wjēšēlče šo nad žohnowanjom, i kotrymž je Šóh ššutkowanje Gustav-Abolšskeho wustawa žohnowak. W němškim šemšchenu předomawšche knjes duchowny Ššēffer i Šarnšdorfa w Čžēškej po Šš. 24, 7—9 a wuloži w jadrinych ššlowach: Gustav-Abolšška wēž je wēž čžēšče, wēry a wutroby. Ššoktarnu ššlužbu mēšēščaj na serbskim šemšchenu knjes šarar Wicžēž i Ššóšlinka a šarar Ššada i Budyšchinka, na němškim knjes wyschšči zyrkwinski radzićel Ššošentranž a knjes šarar Mróšak i Budyšchinka. Ššolleka wunježe na serbskim šemšchenu 139 hr. a na němškim 62 hr., rjane džakne ššwēdčenje, šak běšchkej předomani wutroby hnušoj. Ššetna ššhromadžišna móžēšche šo pšchi rjanym wjedrje w šahrodže hoščenzarja Ššēmšcha wotmēč. Ššchēdšhnda Budyškeho poboczneho Gustav-Abolšskeho towarštwja poššrowi ššhromadženyč a poššasa na napominaze předomanje, kotrež wot wērybratrow w rošpróšchenu na nasche wutroby ššlincži. Ššknjes šarar Ššada poššoda ššetnu roššrawu. Ššknjes duchowny Ššēffer, ššotryž jako duchowny ššrijedža w rošpróšchenu ššutkuje, poššjedawšche hnujaze nashonjenja je ššwojeho ššutkowanja. Ššolleka ššwjedžer šša ššeho wošadže pšchidžēli. Wošadny duchowny, knjes šarar Ššóšēč, ššrótkē ššlōncžne ššlowo na ššhromadžišnu poššēčža a wšchitžy džēliču ššo w tym džšakownym pšchēšwēdčenu, ššo ššmty žohnowany ššwjedžer ššwjecžili, ššotryž je wutroby ššahorik k nowej ššwērnosczi k naschkej drohej ewangelškej zyrkwi.



Serbski bur i Wuherškej.

ššēčrašche wyschnojč a krajne ššastupjerštwjo serbskeho luda. ššwoju ruku nad naschkej wošadu a ššarajšche ššo ša jeje dalšche wobššacze i tym, ššo ššwój ššetny pšchinosch k na 3000 dinarow poššwšchi. — Ššto běšche bohaty dar! Ššakšēje nabožneje myšle ššu tola tuczi knježerjo byli, ššotšiz ewangelškej wěrje tak wupomhachu, hacžrunje žšadny ššobuššaw naschēje wošady serbskeho rodu njebēšche.“

Serbska je nětko wulle ššrony wot Turkow dobyta. Ššam ššu ewangelške wošady we Ššopli, Ššrišrenje, Džšakowje a Ššonašštirje, poššlednišcha je bohšaršēje rēcže. Ššute wošady ššu wot amerikanškeje zyrkwje ššaložene, kaž te w Bohšaršēj.

We tyč ššronach, kotrež k Ššuštrijškej ššlūšchēja, je poššna ššwoboda wēry a ššu tam hižom něšotre ewangelške wošady. W Ššošniškej ššlēczi ššo 6200 ewangelškich, wot ššotrcžy pak je jenož mały džšēl Ššerbow, hewak ššu tam druge narodnosčēje ššastupjene. Ššam njeje loško, ššej mēšchēžy rēcžow pšchēššajicž, kotraž tam wobššēji. Ššimo serbskich a ššhorwatškich burow je tam wjele němškich ššastojnikow, dale ššlōšchijch čžēštu, madžaršku, italšku, rumunšku, bolšharšku, grichšku, turkowsku, židowšku, albanšku, franžowšku rēcž.

Ššhorwatojo ššu ššami i knjesom jako ššraleštwjo pod wuherškim nadknjesstwom. Ššam je wošēbita lutherška krajna zyrkej, do ššotrežy ššlūšchēja němške, madžarške a tež něšotre ššhorwatške wošady; šššabe pak ššu wšchitke. Ššudny džšēkaja tež i poššnosčzu „ššhromadžarjo“,